

РЕШЕНИЕ

№ 123

гр. София, 12.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 11-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Д.Д.

при участието на секретаря ЛЮБА СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от Д.Д. Административно наказателно дело № 20211110217049 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59-63 ЗАНН

Образувано е по жалба на *** против Наказателно постановление № 38-119/02.11.2021 г., издадено от Председателя на ДАНС, с което, на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП), на жалбоподателя била наложена имуществена санкция, в размер на 5 000 лева за нарушение на чл. 53, ал. 7 вр. чл. 53, ал. 2, т. 3 вр. чл. 15, ал. 1 ЗМИП.

НП е обжалвано от санкционираното лице в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН. В жалбата си оспорва наказателното постановление, като навежда доводи за материална несъставомерност; процесуално нарушение (само един свидетел, при установяване на нарушението); за маловажност на случая. Моли за отмяна на атакуваното НП.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява. Поддържа жалбата, по изложените в нея съображения. Претендира деловодни разноски.

Административнонаказващият орган, редовно уведомен, се представлява от упълномощен служител. Предлага атакуваното НП да бъде потвърдено, като излага конкретни съображения по същество. Претендира деловодни разноски.

Съдът, като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа страна следното:

На 08.06.2020 г., в гр. София, между ***, ЕИК ***, представлявано от Марияна Стоянова - изпълнителен директор и А.К.К.*** бил сключен индивидуален договор за потребителски кредит. На същия ден дружеството издало разходен касов ордер, за сумата от 8 500 лева.

При сключване на договора, от страна на кредитополучателя бил представен украински

паспорт тип „Р“, код „UKR“ на името на А К, № на паспорта *** персонален № *** издаден на *** г. и валиден до *** г. Копие от същия било приложено по досието.

Гореописаната фактическа обстановка се установява след анализ на събраните по делото доказателства и доказателствени средства за тяхното установяване: показанията на актосъставителя М.М.; АУАН; НП; договор с клиентско досие; копие на паспорт; констативен протокол; заповеди за компетентност.

Доказателствена съвкупност се отличава с еднопосочност и вътрешна непротиворечивост, поради което и *per argumentum a contrario* от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, подробен анализ и съпоставка на доказателствата не е наложителен.

Важно е да се отбележи, че разпитаният актосъставител ясно си спомни и разказа за случая, дори с детайли, които нямат принципно отношения към предмета на доказване. В подкрепа на казаното от него са и приложените писмени доказателства, като спорът между страните касае приложението на материалния и процесуалния закон.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка настоящият състав прави следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата

Същата е процесуално допустима, доколкото е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 ЗАНН, както и срещу подлежащо на обжалване НП. С оглед на това жалбата е породила присъщия ѝ суспензивен (спира изпълнението на НП) и деволутивен (сезиращ съда) ефект.

По приложението на процесуалния закон

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Това означава, че съдът следва да провери законосъобразността на постановлението, т. е. дали правилно са приложени процесуалният и материалният закони, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – аргумент от чл. 314, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. В изпълнение на това си правомощие, съдът служебно (чл. 13, чл. 107, ал. 2 и чл. 313-314 НПК вр. чл. 84 от ЗАНН) констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи; в предвидената от закона писмена форма и съдържание – чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както и при спазване на предвидения за това процесуален ред.

Налице е и редовна процедура по връчването на АУАН на жалбоподателя. НП също е връчено надлежно на санкционираното лице, но и по правило това обстоятелство има отношение единствено към началото на преклузивния срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, но не и към законосъобразността на неговото издаване, което хронологически предхожда връчването му.

Възражението за допуснато съществено процесуално нарушение е неоснователно. Единствената хипотеза, в която законодателят е поставил императивно (т. е. отклонението от което съставлява отменително основание) изискване за наличие на двама свидетели – това е хипотезата на чл. 40, ал. 3 ЗАНН. Доколкото конкретният случай не попада в приложното ѝ поле, и наличието

на един свидетел на установяването носи признаците на достатъчност (в този смисъл Р от 28.12.2007 г. по кнахд № 17156/2007 г. АССГ, XIII кас. с-в; Р 2494/2013 АССГ, XII кас. с-в; Р 2916/2013 АССГ, I кас. с-в; Р от 06.04.2009 по кнахд № 460/2009 АССГ, X кас. с-в; Р 553/2011 АССГ, XII кас. с-в; Р 5636/2012 АССГ, III кас. с-в; Р 4314/2013 АССГ; XII кас. с-в; Р 5764/2013 АССГ, III кас. с-в; Р 1430/2010 АССГ, IV кас. с-в; Р 2737/2013 АССГ, IV кас. с-в и др.).

По приложението на материалния закон

НП е незаконосъобразно от материалноправна гледна точка. Императивната норма на чл. 53, ал. 7, изр. 1 вр. ал. 2, т. 3 вр. чл. 15, ал. 1 ЗМИП изисква, преди установяването на делови взаимоотношения, идентифициране на физическите лица, чрез събиране на данни за официален личен идентификационен номер или друг уникален елемент за установяване на самоличността, съдържащ се в официален документ за самоличност, чийто срок на валидност не е изтекъл и на който има снимка на клиента, като когато идентифицирането се извършва без присъствието на подлежащото на идентификация физическо лице, идентифицирането може да се извърши и чрез представяне на копие на официален документ за самоличност.

По силата на сключения договор за потребителски кредит № 2020101300668 е било установено делово взаимоотношение, по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на ЗМИП и за *** е възникнало задължение да идентифицира предварително контрагента си, като приложи разпоредбата на чл. 53, ал. 7, изр. 1 от ЗМИП. Разпоредбата на чл. 15, ал. 1 ЗМИП задължава лицата по чл. 4 ЗМИП да идентифицират клиентите си и да проверят тяхната идентификация, преди установяването на делови взаимоотношения. Като задължен субект по чл. 4, т. 5 ЗМИП, дружеството-жалбоподател е било длъжно да идентифицира бъдещия си контрагент, съгласно изискванията на чл. 53, ал. 1 и ал. 2 ЗМИП (а по преписката е приложено копие на личен документ с изтекъл срок на валидност, вкл. и към момента на сключване на договора).

Възражението за обективна несъставомерност е лишено от основание, с оглед императивния характер на цитираната по горе норма, като, доколкото се касае за отговорност на юридическо лице, имаща обективен, безвиновен характер, обсъждане на субективна страна е безпредметно.

Съдът приема, че нарушението не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН – такъв, при който извършеното административно нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи отговорността обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид (субсидиарното приложение на Наказателния кодекс касае само посочените в чл. 11 ЗАНН въпроси, поради което дефинитивната норма на чл. 93, т. 9 НК следва да бъде приложена в административнонаказателното производство по *analogia legis*, с оглед наличието на празнота в ЗАНН; вж. и ТР № 1/12.12.2007 г. по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС). По тази причина наказаното лице не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност. Това преди всичко е така, тъй като, с оглед на доктриналната класификация на правонарушенията, в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова следва да се отнесе към т. нар. „нарушения на просто извършване” или „формални нарушения”. Същото се явява довършено със самия факт на неизпълнение на предвидените в закона задължения на физическите и юридическите лица, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоправен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение само застрашаването на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да

са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН (а това се отнася и за чл. 9, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН) не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не с оглед наличието или не на вредни последици, а на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретния случай нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с обезпечаването на прозрачността при движение на финансови потоци в кредитната сфера – съставляваща съществен елемент от стопанския живот в страната, поради което следва да се приеме, че обществената опасност на това бездействие се отличава с достатъчен интензитет, за да се приеме, че същото следва да се санкционира по административен ред, а не представлява маловажен случай.

Предвид всичко гореизложено, законосъобразно и обосновано е била ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя.

По вида и размера на санкцията

Съгласно нормата на чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП, лице по чл. 4, т. 1 – 6 и 8 – 11 ЗМИП (сред които попадат и кредитните и финансовите институции), което извърши или допусне да се извърши нарушение на чл. 7, чл. 9, чл. 11, ал. 1 – 3, чл. 12 – 22, чл. 24 – 31, чл. 33 – 60, чл. 65 – 69, чл. 72, ал. 1 – 3 и 5 – 7, чл. 73, ал. 1, чл. 74, ал. 1 – 5 и 11, чл. 76, ал. 1, чл. 80, чл. 87, ал. 4, чл. 101, ал. 11, чл. 106, ал. 2, 4 и 5, чл. 107, ал. 4, чл. 110, ал. 1 и 2 и чл. 111, ал. 1 ЗМИП, ако деянието не съставлява престъпление, се наказва с имуществена санкция от 5 000 до 50 000 лв. Наложената санкция е в абсолютния законов минимум, административнонаказателното производство не познава института на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, а производството е образувано по жалба на санкционираното лице (при забрана *non reformatio in peius*), поради което всякакво обсъждане на размера на законосъобразно наложената финансова санкция се явява безпредметно.

По разноските

С оглед изхода на производството пред настоящата съдебна инстанция и императивната разпоредба на чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, с оглед защитата от юрисконсулт, жалбоподателят следва да поеме разноски за насрещната страна. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото, размерът следва да бъде определен към минималния по чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, издадена на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, а именно – 100 лева.

По изложените съображения съдът приема, че НП е законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 38-119/02.11.2021 г., издадено от Председателя на ДАНС, с което, на основание чл. 116, ал. 1, т. 3 ЗМИП, на *** била наложена имуществена санкция, в размер на 5 000 лева, за неспазване на чл. 53, ал. 7 вр. чл. 53, ал. 2, т. 3 вр.

чл. 15, ал. 1 ЗМИП.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, ***, ЕИК *** да заплати на ДАНС сумата от 100 (сто) лева – деловодни разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба, по реда на АПК, чрез Софийски районен съд пред Административен съд – София-град, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____